

ἔρωτος. Παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἡ γυμναστικὴ ἦτο κοινωνικὴ ἀνάγκη, σχεδὸν θρησκεία, ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα· παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἦτο διασκέδασις καὶ ψυχγωγία, ἦτο πάθος αἰσχροῦν. Παρ' ἡμῖν ὀφείλει νὰ εἶνε ἀπλοῦν ἱατρικὸν φάρμακον, προφυλάσσον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς

παραφροσύνης. Αὕτη εἶνε ἡ ἀποστολὴ τῆς γυμναστικῆς, ἡ ἐπιβαλλομένη αὐτῇ ὑπὸ τῆς ἐποχῆς ἐν ἣ ζῶμεν.

Ἴδου τὸ λόγιον αὐτῆς ἐκεῖ, ἐπὶ τοῦ τοίχου, μαρμαῖρον πρὸ τῶν ὀμμάτων μου: Νοῦς ὑγιής ἐν σώματι ὑγιεῖ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Η ΕΚ ΠΑΡΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑΣ ΛΕΞΕΩΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.

Τὸ περὶ τῆς γλώσσης ζήτημα, ἐὰν αὕτη ἔχῃ τὴν ἀρχὴν ἐκ Θεοῦ ἢ ἐξ ἀνθρώπων μέχρι τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ἦτο ἄλυτον αἰ δὲ περὶ ἐκάστης τῶν θεωριῶν τούτων γινώμει πολλὰ καὶ ποικίλα. Ἐπειδὴ ὅμως λέξεις τινὲς εἶναι ἀπήχησις τῶν πραγμάτων καὶ ταυτίζονται οὕτως εἰπεῖν πρὸς ταῦτα, θὰ ἠδύνατο οἱ πολέμιοι τῆς θεωρίας περὶ τῆς ἐκ Θεοῦ καταγωγῆς τῆς γλώσσης νὰ ἔχωσι μέγιστον κατ' αὐτῆς ἐπιχείρημα, προκειμένου περὶ τῶν ἀχειροποιήτων τοῦ Χριστοῦ εἰκόνων. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ἣν κατωτέρω θέλομεν δεῖξαι ἐκ παρετυμολογίας παρελθούσαν, ἡ Εὐσεβὴς Βερονίκη, καθημένη πρὸ τῆς οἰκίας τῆς, ὅτε ὁ Σωτὴρ κεκμηκὼς καὶ τὸν σταυρὸν ἐπ' ὤμων φέρων ἐπορεύετο τὴν πρὸς τὸν Γολγοθὸν ἄγουσαν, ἔδωκεν αὐτῇ τὸ τρίπτυχον αὐτῆς μανδήλιον ἵνα ἀπομάξῃ τὸν ἰδρώτα καὶ τὸ καταρρέον αἷμα. Τὸ μανδήλιον τοῦτο καλεῖται συνήθως σουδάριον, σημειωτέον ὅμως ὅτι τοῦτο εἶνε ἀπλούστατον ῥινόμακτρον, οὐπὲρ παρὰ τοῖς μεσημβρινοῖς λαοῖς γίνεται χρῆσις καὶ πρὸς ἀπόμαξιν τοῦ ἰδρώτος. Ἐπὶ ἐκάστης τῶν πτυχῶν τοῦ μανδηλίου τούτου τῆς Βερονίκης ἀπετυπώθη τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος καὶ οὕτως ἐγένοντο τρεῖς πρωτότυποι εἰκόνες καίτοι πᾶσαι τῆς Ἰταλίας, Γαλλίας καὶ Ἰσπανίας αἱ Ἐκκλησίαι δὲν ὤκνησαν νὰ κηρύξωσιν ἑαυτὰς κατέχους πρὸς τῇ τοῦ ἁγίου Πέτρου καὶ τῆς εἰκόνος τῆς Βερονίκης, οὐδ' ἐδίστασεν ἡ παπικὴ Ἐκκλησία νὰ προσεπικυρώσῃ δι' ἰδιαίτερων βουλλῶν ὡς ἀληθῆ τὸν πολυτιμότεον τοῦτον τῶν Ἐκκλησιῶν θησαυρὸν.

Ἡ παράδοσις αὕτη προήλθεν ἐκ παρετυμολογίας τοῦ ἀρχαίου Μακεδονικοῦ ὀνόματος *Βερενίκη*, ἰσοδυναμοῦ τῷ *Φερενίκη*, ὅπερ ἀγαπητότατον ἐτύγχανεν ὃν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ Ἡρώδου τοῦ Μεγάλου. Βερενίκη ἐκαλεῖτο ὡσαύτως καὶ ἡ σύζυγος Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἡ πολλαχῶς ὑμνηθεῖσα καὶ ὀνομαστῇ γενομένη ἐκ τῶν θυσιῶν, ἃς προσέφερε τῇ Ζεφυρίτιδι Ἀφροδίτῃ. Οὐχ ἦττον ταύτης γνωστὴ εἶνε καὶ ἡ ἐπὶ κάλλει θαυμασθεῖσα Ἰουδαία Βερενίκη, ἥτις τὸν μὲν Οὐδεσπασιανὸν κατεγοήτευσε διὰ τῶν δώρων τὸν δὲ υἱὸν τοῦ Τίτον διὰ τῆς καλλονῆς τῆς οὕτω κατέβαλεν, ὥστε ἦτο πρόθυμος νὰ ἀποστῇ καὶ αὐτοῦ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου ἵνα νυμφευθῇ ταύτην, καὶ νὰ καταφρονήσῃ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ, ὅστις ἀντεστρατεύετο τῇ ἐπιθυμίᾳ του ταύτη. Ἀλλὰ καὶ τρίτη Βερενίκη εἶνε γνωστὴ καίτοι οὐχὶ ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο, ἡ ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Ματθ. (θ. 22) μνημονευομένη αἰμορροῦσα γυνὴ καὶ ἰαθεῖσα διὰ τῆς φαύσεως τῶν ἐνδυμάτων τοῦ Σωτῆρος, ἥτις ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Νικοδήμου (Ε'. ἐκατ.) καὶ τοῦ Βυζαντινοῦ ἱστορικοῦ Ἰωάννου Μαχαλά (ΣΤ'. ἐκατ.) Βερονίκη ὀνομάζεται. Τὸ ὄνομα Βερονίκη εἶνε ἄλλος τύπος τοῦ Βερενίκη, ὅπερ σύνθετον ἐκ τοῦ Λατινικοῦ *verus* (= ἀληθής) καὶ εἰκόν, σημαίνει τὴν ἀληθῆ εἰκόνα, τὴν προτομὴν τοῦ Σωτῆρος, ὡς καὶ οἱ τοῦ μεσαίωνα συγγραφεῖς χρῶνται τούτῳ ἐν τῇ σημασίᾳ *Figura Domini*, *Pictura Domini vera*. Οὐδόλως

ὤκνησάν τινες ὕστερον νὰ ὑφάνωσι τὸν μῦθον, ὅτι ἡ αἰμορροῦσα εἶνε ἡ κάτοχος τοῦ μανδηλίου Βερονίκη. Ἡ Βερονίκη κατήγετο κατὰ τὴν παράδοσιν ἐκ τῆς Καισαρείας τῆς Φιλίππου ἢ Παναιάδος, ἐνθα εἶχεν οἰκίαν ὡς καὶ ἐν Ἱεροσολύμοις. Χαλκοῦν σύμπλεγμα πρὸ τῆς οἰκίας ταύτης, τῇ ἀδείᾳ τοῦ Ἡρώδου σταθὲν, εἰκόνιζε τὸ θαῦμα τῆς ἰάσεως: ἐπὶ βάθρου ἴσταται ὁ Σωτὴρ, ἡ δὲ Βερονίκη γονυπετὴς καὶ τεταμένης ἔχουσα τὰς χεῖρας ἱκετεύει. Τὸ σύμπλεγμα τοῦτο, ὅπερ καὶ ὁ Εὐσέβιος εἶδε, παρίστα κατὰ πᾶσαν πιθανότητα συμβολικῶς Ῥωμαῖον αὐτοκράτορα καὶ ἐπαρχίαν ἱκετεύουσαν. Ἦδη ἀπὸ τοῦ Δ'. αἰῶνος ἐπιστεύετο ὅτι ἡ αἰμορροῦσα κατεῖχε προτομὴν τοῦ Σωτῆρος, εἶτα δὲ ἐπλάσθη ὑπὸ τῶν Λατίνων ὁ ὅλως μυθικός τῆς ἁγίας Βερονίκης βίος, ἥς τὸ ὄνομα συνεδέθη καὶ μετὰ τοῦ Ἀβγάρου ΙΕ'. βασιλέως τῆς Ἑδέσσης, διότι κατὰ τὸν συναξαριστὴν ἡ Βερονίκη ἦτο πριγκήπισσα ἐξ Ἑδέσσης, πόλεως ὀνομαστῆς ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ. Ὁ Ἀβγάρος ἀκούων πολλὰ περὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Σωτῆρος καὶ νοσῶν ἐκάλεσε πρὸς ἑαυτὸν δι' ἐπιστολῆς τὸν Σωτῆρα, οὗτος δὲ ἀντεπιστέλλων ἐπαινεῖ μὲν αὐτοῦ τὴν πίστιν, ἀδυνατεῖ ὅμως νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὸν καὶ ὑπισχνεῖται νὰ πέμψῃ ἕνα τῶν μαθητῶν μετὰ τὴν ἀνάληψιν, ὅστις νὰ θεραπεύσῃ αὐτὸν καὶ νὰ διδάξῃ τοὺς οἰκείους του. Θαδδαῖος, εἷς τῶν ἐβδομήκοντα μαθητῶν καὶ πρῶτος τῆς Ἑδέσσης ἐπίσκοπος, ἐλθὼν βαπτίζει τὸν βασιλέα καὶ χρίων αὐτὸν διὰ τοῦ ὕδατος τοῦ βαπτίσματος ἐξαλείφει καὶ τὰ τελευταῖα ἰχνη τῆς κακῆς νόσου. Σὺν τῷ χρόνῳ ὁ μῦθος ποικίλλεται ἐτι μᾶλλον ἐπὶ τὸ θαυματουργικώτερον. Τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σωτῆρος πρὸς τὸν Ἀβγάρου ἐκόμισεν ὁ ταχυδρόμος τοῦ Ἀνανίας, ὅστις ὦν ἄμα καὶ ζωγράφος, ἐπεθύμει νὰ ζωγραφίσῃ τὸν Χριστὸν, ἀλλ' ἡ λάμψις τοῦ προσώπου ἦτο τοιαύτη καὶ τηλικαύτη, ὥστε ἐκώλυεν αὐτὸν τούτου. Τότε ἀπομάσσει ὁ Σωτὴρ διὰ τοῦ ἱματίου του τὸν ἰδρώτα καὶ ἀποτυποῦται μυστηριωδέστατα τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Τὴν ἀρχαιοτάτην λοιπὸν ταύτην εἰκόνα φέρει ὁ Ἀνανίας πρὸς τὸν Ἀβγάρου, ἦν οὗτος ἔστησεν ἐν κόγχῃ τινὶ πρὸ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως, ἐνθα πρότερον ἴστατο εἰδωλον· ὁ δ' ἐπίσκοπος διέταξε νὰ καίῃ ἡμέρας καὶ νυκτὸς λυχνία. Ἀλλὰ τῆς εἰδωλολατρείας πάλιν ἐπικρατησάσης, ἤρθῃ ἡ εἰκὼν ἐκεῖθεν καὶ ἡ κόγχη ἐκλείσθη διὰ κεραμείου τοίχου. Μετὰ 5 ἑκατονταετηρίδας πολιορκουμένης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ Ὀσρόου βασιλέως τῶν Περσῶν, ἀνευρίσκεται ἡ εἰκὼν (προσημειωτέον δὲ ὅτι τὸ φῶς τῆς λυχνίας παρέμενεν εἰσέτι ἀνοίγεισης τῆς κόγχης καὶ διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ φωτὸς ἀπετυπώθη ἐν αὐτῇ ἡ τοῦ Χριστοῦ προτομή). Ἡ ἀνευρεθεῖσα εἰκὼν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου κομίζεται εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐν ἔτει 944 καὶ ἡ ἀνακομιδὴ αὕτη εορτάζεται ἐν τῇ ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ 16. Αὐγούστου. Ἐπὶ τουρκοκρατίας οὐδὲν γινώσκουμεν περὶ τῆς εἰκόνος ταύτης, ἀλλ' ἐν τῇ Δύσει, μάλιστα ἐν Ἰταλίᾳ, ὑπάρχουσι μέχρι τῆς σήμερον πλεῖστοι εἰκόνες νο-

μιζόμεναι ὡς ἡ τοῦ Ἀβγάρου. Ὁ μῦθος ἐνταῦθα ἀφικόμενος μεταπλάσσεται ὑπὸ τῶν Λατίνων ἐπὶ τὸ τελειότερον. Ὁ ἄσκημος βασιλεὺς τῆς Ἑδέσσης Ἀβγαρος, ἀνάξιος ὢν τῆς τηλικαύτης τιμῆς καὶ ἱστορίας, ἀντικαθίσταται ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Τιβερίου, πέμψαντος πρὸς τὸν Χριστὸν τὸν φίλον Οὐλοουσιανόν, ὡς ὁ Ἀβγαρος τὴν Ἀνανίαν, ὅστις ἠρκεσθῇ κομίζων εἰς Ῥώμην εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸ τοῦτο τὸ μανδήλιον, ὅπερ ἡ αἰμορροῦσα ἐνεχείρισε τῷ Σωτῆρι ἀγομένῳ εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ἀπομάξῃ τὸν ἰδρωτὰ καὶ ἐφ' οὗ ἀπετυπώθῃ ἡ Βερονίκη, ἡ ἀληθινὴ εἰκὼν. Ὡς ἡ εἰκὼν, ἣν εἶχεν ὁ Ἀβγαρος, ἤχθη εἰς Ἑδέσσαν καὶ Κωνσταντινούπολιν, οὕτως ἡ τῆς Βερονίκης εἰς Ῥώμην. Ἡ βιογραφία τῆς Βερονίκης πτερυγίζουσα πανταχόσε ὑπερβάλλει τὸν τοῦ Ἀβγάρου μῦθον οὐ μόνον κατὰ τὴν μυστικὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὕψος καὶ τὴν ἀξίαν. Διότι ἀντὶ τῆς Ἑδέσσης, τοῦ Ἀβγάρου καὶ τῆς μικρᾶς πρωτομῆς τοῦ Σωτῆρος, μνημονεύονται νῦν ἡ Ῥώμη, ὁ Τιβερίος καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, φέροντος τὸν ἐξ ἀκανθῶν στέφανον. Ὅντως περὶ το 700 μετηνέχθη εἰς Ῥώμην εἰκὼν τις τοῦ Χριστοῦ, διότι ὁ πάπας Ἰωάννης ὁ Ζ', ἔλlyn τὸ γένος, διέταξε νὰ κατασκευάσωσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Πέτρου πρὸ τοῦ προσευχητηρίου τῆς Θεοτόκου βωμὸν καὶ κιβώριον (= θήκην), ἐν ᾧ νὰ φυλάσσεται τὸ μανδήλιον. Ἐν δὲ τῇ νέᾳ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἁγίου Πέτρου ἐστάθη ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν τεσσάρων κινόνων τοῦ Τρούλλου τὸ ὑπὸ τοῦ Mochi ποιηθὲν ἄγαλμα τῆς Βερονίκης πρὸς τοῖς τοῦ ἁγίου Λογγίνου, τῆς ἁγίας Ἑλένης καὶ τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου. Ἐν δωματίῳ τινὶ τῆς ἐκκλησίας ταύτης φυλάσσονται τὰ ὅσα τοῦ ἁγίου Πέτρου ὡς καὶ τὸ μανδήλιον τῆς ἁγίας Βερονίκης ἄπερ μόνον ὁ κληρὸς δύναται νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς, πᾶς δὲ μὴ κληρικὸς ἐπιθυμῶν νὰ ἴδῃ ταῦτα ἐφείλει, ὡς ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Φρειδερίκος Γ', ὁ τελευταῖος ἐν Ῥώμῃ στεφθεὶς βασιλεὺς, νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τοῦ κληρικοῦ καὶ περιβληθῇ ἐκκλησιαστικόν τι ἔνδυμα. Τῷ λαῷ δέκνυνται ταῦτα σπανιώτατα καὶ ἐν ὀρισμένη ἡμέρᾳ π. χ. τῇ μεγάλῃ παρασκευῇ. Μεθ' ὧς ἰδιαιτέρας τελετῆς ἐγένετο τοῦτο τῇ 8. Δεκεμβρίου 1854 ὅτε ἦλθον εἰς Ῥώμην πάντες οἱ καθολικοὶ ἐπισκοποὶ, ἵνα ἀνακηρύξωσι τὸ δόγμα τῆς ἀσπίλου συλλήψεως τῆς Θεοτόκου. Ὁ λαὸς γονυπετὴς καὶ ἔμπλεως σεβασμοῦ καὶ ἱεροῦ φόβου ἀνέβλεπε πρὸς τὴν Βερονίκην, ἣτις εἶνε τὸ Παλλάδιον οὕτως εἰπεῖν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ταύτῃ.

Εἰπώμεν νῦν ὀλίγα καὶ περὶ ἐτέρας τινὲς πλάνης ἐτυμολογικῆς, ἅμασον ἐχούσης σχέσιν πρὸς τὴν βιογραφίαν τῆς Βερονίκης. Μετὰ τοῦ μανδηλίου τῆς ἁγίας Βερονίκης ἀγεται καὶ ὁ αἵτιος τῆς μὴ αὐτοπροσώπου παρουσίας τοῦ Χριστοῦ Πόντιος Πιλάτος, ὅστις ἀποθανὼν ἐν φυλακῇ ρίπτεται εἰς τὸν Τίβεριν. Τὸ βέβηλον σῶμά του δὲν ἐγένετο δεκτὸν οὐδ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ, διότι θύελλαι καὶ πλημμυρίδες ἀναγκάζουσι τοὺς κατοίκους νὰ ἀλιεύσωσι τὸ σῶμά του, μεταγάγωσιν εἰς τὴν Βιέννην καὶ ρίψωσιν εἰς τὸν Ῥοδανὸν ποταμόν. Ἀλλὰ καὶ οὗτος, ζηλῶν τὴν δόξαν τοῦ Τιβερίως, μαί-

νεται ἕως οὗ τὸ σῶμα ἀλιευθὲν καὶ ἐκεῖθεν ρίπτεται εἰς τὴν πλησίον τῆς Λυκέρνης καὶ μετὰξὺ τῶν ὄρεων κειμένης λίμνης, ἣτις μεγάλως ταρασσεται καὶ καλεῖται σὺν τῷ χρόνῳ λίμνη τοῦ Ἄδου. Ἐπὶ πολλὰς ἑκατονταετηρίδας ἐκ δεισιδαιμονίας οὐδεὶς ἐπλησίαζεν ἐκεῖ, οὐδ' αὐτοὶ οἱ ποιμένες, οἵτινες δι' ὄρκου ὃν ἐπανελάμβανον κατ' ἔτος ἐκωλύοντο οὐ μόνον οὐδένα ξένον νὰ ὀδηγήσωσιν ἐκεῖ ἀλλ' οὐδὲ λίθον νὰ ρίψωσιν εἰς τὴν λίμνην, διότι πάραυτα ἠγείροντο θύελλαι, ἀστραπαὶ δὲ καὶ κεραυνοὶ ἠρήμουν τὴν περίχωρον. Ἡ φαντασία δεισιδαίμονος ἀνθρώπου δύναται πλεῖστα νὰ παραγάγῃ. Οὕτως ἐπιστεύετο ὅτι πολλάκις μάλιστα τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ ἀνεδύετο καὶ κατεδύετο φάσμα καὶ αὐτοστιγμὴ ἠγείρετο νέφος μέλαν καλύπτον τὴν λίμνην καὶ τὰ παρακείμενα ὄρη, βρονταὶ δὲ καὶ ἀστραπαὶ ἐπακολουθοῦσαι ἠπείλουν νὰ καταστρέψωσι τὴν χώραν. Πρῶτος ἱερεὺς τις ὀνόματι Ἰωάννης Μύλλερ κατεφρόνησεν ὅλων τούτων τῶν μύθων καὶ ἀνῆλθε τὸ παρὰ τὴν λίμνην ὄρος ἐν ἔτει 1584. Ἐξετάσωμεν νῦν πόθεν καὶ πῶς ἡ περὶ τοῦ Πιλάτου φήμη ἀφίκετο μέχρι τῆς λίμνης καὶ τῶν παρακειμένων ὄρεων, διότι τότε δὲν ἦσαν ἐν χρήσει ὡς σήμερον τὰ εἰς τὴν Ἑλβετίαν ταξείδια. Τὸ ὄρος Πιλάτος εἶνε ἡ ἐξωτάτη ἄκρη τῶν Ἀλπεων, πᾶσα δὲ θύελλα ἐκρηγνυμένη ἐκ Βορρᾶ ἢ Δυσμῶν καταλήγει ἐκεῖ μετὰ πυκνοτάτης ομίχλης καὶ νεφῶν. Τούτου ἕνεκα ἡ κορυφή καὶ ἐν αἰθριωτάτῃ ἡμέρᾳ καλύπτεται ὑπὸ νέφους ὅπερ, κατ' ἀντιπεπονητότα πρὸς τὰ μεσημβρινὰ κλίματα λόγον, προμηνύει λαμπρὰν ἡμέραν. Τὸ ἐπικαθήμενον νέφος φαίνεται ὡς πῖλος τρόπον τινά, δὲν εἶνε δὲ ἀπίθανον ὅτι ἐκ τοῦ Mons pileatus (= ὄρος φέρον πῖλον) ἐγένετο Mons Pilatus (ὄρος τοῦ Πιλάτου) ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ λίμνη τοῦ Πιλάτου, καίτοι ὁ μῦθος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἠδύνατο νὰ ἐξυφάνθῃ ἀνευ ἀνάγκης τῆς παρετυμολογίας τῆς λέξεως, ὡς ἐξυφάνθη ὁ περὶ τῆς ἐν Ῥώμῃ οἰκίας καὶ τοῦ ἐν Βιέννῃ τάφου τοῦ Πιλάτου. Κατὰ τὸν ἁγιογράφον ὁ Πιλάτος ἦτο Γερμανὸς νόθος υἱὸς τοῦ βασιλέως Τύρου von Mainz, ὅστις φονεύσας τὸν ἀδελφόν του ἀποστέλλεται εἰς τὴν Ῥώμην, ἐκεῖθεν εἰς τὸν Πόντον καὶ τέλος εἰς Ἱερουσαλήμ. Τινὲς εἰκάζουσιν ὅτι τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῆς εἰς τὴν πόλιν Mainz μεταθέσεως τοῦ 22^{ου} βωμαϊκοῦ συντάγματος, ὅπερ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς καταστροφῆς τῶν Ἱεροσολύμων ἦτο ἐν Παλαιστίνῃ. Ὁ Πιλάτος ἐπιθυμῶν νὰ μεταβῇ διὰ τῶν Ἀλπεων εἰς τὴν Γερμανίαν, κατὰ τὸν μῦθον, ἀποθνήσκει καὶ μένει ἐκεῖ αἰχμάλωτος μέχρι τῆς δευτέρας παρουσίας, ὁπότε ἀχθεὶς εἰς Ἱερουσαλήμ θὰ ἀκούσῃ τὴν ἑαυτοῦ καταδίκην ἐν τῇ κοιλάδι Ἰωσαφάτ, ἔνθα θὰ καταδικασθῶσι πάντες οἱ κατὰ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ κακουργήσαντες.

Πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ κριτοῦ θὰ τρέμῃ βλέπων τὸν Χριστὸν ἐν δόξῃ καὶ παρ' αὐτῷ τὴν ἁγίαν Βερονίκην ἐχούσαν τὸ μανδήλιον μετὰ τῆς καθημαγμένης κεφαλῆς καὶ θὰ ἀκούσῃ τοὺς σπαρακτικούς τοῦ Τακίτου λόγους: Christus, Tiberio imperitante, per procuratorem Pontium Pilatum, supplicio affectus est.

Κ.

ΟΙΚΕΙΑΚΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑ.

Ἐν ταῖς κατοικίαις ἡμῶν ὑπάρχουσι πολλάκις δηλητήρια, τὰ ὁποῖα διηγεκῶς ἐπαπειλοῦσι τὴν ἡμετέραν υγείαν, τῶν ὁποίων ὅμως τὴν ὑπαρξὶν ὀλίγοις ὑποπτεύουσι. Δὲν ἐννοοῦμεν βεβαίως τὰ δηλητήρια ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποῖα φονεύου-

μεν τοὺς μῦς καὶ τὰ λοιπὰ ἐνοχλητικὰ ζῷα, μόνον ὅτι καὶ ταῦτα τὰ φάρμακα ἐξ ἀπροσεξίας πολλάκις καὶ ἀπερισκεψίας τῶν μεταχειριζομένων αὐτὰ δύνανται νὰ γίνωσι παρὰ τὴν ἀνηκέστον συμφορὰν. Ἐνταῦθα ὅμως ἐννοοῦμεν